

فساد سیاسی

ضعف دیوانسالاری

گفت و گو با مترجمان کتاب فساد سیاسی

فرنوش امیرشاھی

○ فساد سیاسی

○ پل هپود

○ محمد طاهری و میرقاسم بنی‌هاشمی

○ پژوهشکده مطالعات راهبردی

○ ۱۳۸۰، ۵۱۱ صفحه، ۳۰۰ نسخه، ۳۳۰۰ تومان

موضوع کتاب فساد سیاسی درباره چیست؟
این کتاب به توصیف، تبیین و تحلیل چیستی - چگونگی و چرایی انجرافات موجود در عالم سیاست می‌پردازد. در واقع نویسنده کتاب از فسادی صحبت می‌کند که در ارکان تقنینی، اجرایی و قضایی سیاست راه پیدا کرده باشد.

چه نیازی به ترجمه کتابی در این حوزه احساس کردید؟
در ادبیات سیاسی و فرهنگ عمومی ما، وقتی صحبت از فساد می‌شود بیشتر موقع ذهن به مسائل اخلاقی و اجتماعی معطوف می‌شود و حداقل اینکه مانند پرونده‌هایی که به تازگی در دادگستری مفتوح است، مسائل اقتصادی جلب توجه می‌کند. بنابراین ضرورت غنایخشی به این بخش از ادبیات سیاسی کشورمان احساس می‌شود و ما را برابر آن داشت که به ترجمه در این زمینه مبادرت کنیم.

صرف نظر از باریک‌بینیهای نظری چه تعریف ساده و روشنی می‌توان از فساد سیاسی ارائه کرد؟ به عقیده شما، عمدۀ ترین شکل‌های آن چیست؟
در عبارتی کوتاه و گویا، فساد سیاسی عبارت از استفاده از قدرت سیاسی در

مقوله «فساد سیاسی» به عنوان یکی از واقعیت‌های پایدار زندگی اجتماعی و سیاسی از ابعاد مختلفی قابل بررسی است.
به عقیده مترجمان این کتاب، شناخت، تحلیل و ارائه راهبردهای مناسب برای پیشگیری یا کاهش مفاسد سیاسی در هر جامعه‌ای، مستلزم آشنایی با ساختارهای سیاسی، اقتصادی و فرهنگی خاص آن جامعه است.
غفلت از آنها راهبردهای مقابله با فساد را به یک سری مباحث سطحی و مقطعی قضایی، تقلیل می‌دهد.

به بهانه کتاب فساد سیاسی که از سوی پژوهشکده مطالعات راهبردی منتشر شده است، با مترجمان این اثر گفت و گویی انجام داده‌ایم که می‌خواهید:

و حقوق دانان را به خود جلب کرده است. در حوزه اقتصادی بر باز بودن عرصه عمومی برای همگان، دادن آزادی فعالیت و فرستن برابر به عموم، ایجاد رقابت کامل و نیز انحصارزدایی و مشارکت یکسان تأیید می‌شود. در حالی که حقوق دانان بر «قانون» به عنوان میثاق و منشور تعیین تکلیف زندگی اجتماعی تأکید دارند. به عقیده آنان نباید هیچ عرصه‌ای از عرصه‌های اجتماعی را خالی از قانون گذاشت. همچنین قانونی باید مبنای عمل قرار گیرد که شفاف و صریح بوده و در راستای رفع نیازهای اجتماعی و برآورنده مطالبات عمومی باشد. مورد دیگری که حقوق دانان بر آن تأکید دارند نظارت کافی و وافی بر اجرای قانون برای به حداقل رساندن تخلفات است.

البته این نظارت لزوماً حکومتی یا دولتی نیست بلکه نظارت بهینه و

جهت دستیابی به منافع شخصی یا هرگونه سوءاستفاده و بهره‌برداری غیرقانونی از امکانات اولیه و ثانویه حاصل از قدرت سیاسی است.

فساد سیاسی شقوق مختلفی دارد: از پرداخت رشووهای کلان در کسب موافقت اصولیهای عمدہ یا تخصیص امتیاز ویژه به خود، خویشاوندان و دوستان تا پرداخت پول و چای و شیرینی؛ از استقرار صنعت و تکنولوژی در منطقه‌ای نامساعد از طریق اعمال نفوذهای مختلف به جای بنا نهادن آن در منطقه مستعد تا جابجاییهای کوچک شغلی، فنی، حرفاًی و... از اعمال نفوذ در تصویب قوانین، تدوین آینین‌نامه و صدور بخشنامه تا صدور رأی در انتخابات، و نیز از صدور آراء و احکام جهت‌دار قضایی تا عفو محکومان به مجازاتهای سنگین و... طیف گسترده‌ای را می‌توان مدنظر قرار داد.

پیش از این در قالب نظریه «نوسازی»،

صاحب نظرانی همچون «سامونل هانتینگتون»، «دیوید بیل»، «جی. اس. نای»، کارکردهای مثبتی برای فساد در جوامع در حال توسعه قائل بودند. آیا هنوز هم صاحب‌نظران مانند دهه ۶۰، از کارکردهای اقتصادی و سیاسی فساد تعریف می‌کنند؟ یا آنکه عوارض بازدارنده این پدیده را در توسعه برجسته کرده‌اند؟

فایده‌گرایان و کارکردهای براحتی این پدیده را در توسعه برجسته عمل می‌اندیشند نسبت به فساد سیاسی لزوماً نگاه منفی ندارند. آنها تأکید دارند که فساد سیاسی در بعضی شقوق، اثرات مثبت داشته و نباید پیشادوریهای منفی، نسبت به آن غالب شود. دلایلی که این افراد، درباره نظریه خود ارائه می‌دهند شامل موارد مختلفی است: از جمله اینکه آنها معتقدند امور اداری و دیوانسالاری در اکثر کشورها به ویژه جهان سوم با کندی خاصی پیش چرخ‌دندهای بوروکراسی، چاره‌ای جز این نیست که گردش گریس کاریهایی صورت گیرد، بنابراین گاهی اوقات یک هدیه ناقابل و یا سفارش از جایی خاص، می‌تواند بر سرعت پیشرفت امور بیفزاید.

بسیاری فساد سیاسی را در چارچوب تحلیلی از پویاییهای سیاسی یک نظام بررسی می‌کنند. به تعبیر «اسکات» اثر طبیعی تر فساد این است که انتلاف محافظه‌کاران با همدیگر را مستحکم ساخته و جلوی تأثیرگذاری مطالبات فرازینده اجتماعی را می‌گیرد. به گفته «واتربوری»، کار ویژه فساد این است که منابع، صرف حمایتهای مالی در راستای منافع رژیم شده و در نتیجه حفظ و بقاء نظام را در پی خواهد داشت. باید به این نکته نیز اذعان داشت که علی‌رغم مدنظر قرار دادن

فساد سیاسی شقوق مختلفی دارد:

از پرداخت رشووهای کلان در کسب موافقت اصولیهای عمدہ یا تخصیص امتیاز ویژه به خود، خویشاوندان و دوستان تا پرداخت پول و چای و شیرینی؛

از استقرار صنعت و تکنولوژی در منطقه‌ای نامساعد از طریق اعمال نفوذهای مختلف به جای بنا نهادن آن در منطقه مستعد تا جابجاییهای کوچک شغلی، فنی و حرفة‌ای

فساد، غالباً در حوزه‌ها و موقعیتهایی رواج یافته

یا شدت می‌یابد که تفکیک بین حوزه‌های عمومی و خصوصی شفاف نبوده و قانون وجود نداشته

یا روشن و صریح نباشد

کارساز بر حکومت از سوی جامعه مدنی مستقل اعمال می‌شود تا راه هرگونه گریز و انحراف را مسدود کند. تفکیک قوانون نظارت آنها بر یکدیگر نیز در همین راستا قابل تحلیل است.

بازخورد این کتاب در میان طیف علاقه‌مندان حوزه سیاسی چگونه بوده است؟

با توجه به تخصصی بودن موضوع، از سوی حوزه‌های آکادمیک استقبال خوبی از این اثر شد. هرچند نواقص بسیاری در آن موجود است که جای انکار ندارد، اما این کتاب جزو اثمار پر فروش پژوهشکده مطالعات راهبردی است. این امر بر مسئولیت مترجمان کتاب افوده است تا در تجدید چاپ این اثر، ویرایش جدیدی را در دستور کار خود قرار دهند.

بعدهای مثبت فساد در دستگاه اداری، این متفکران بر این امر واقف‌اند که آثار فساد همیشه سودمند نیست. «تیوبالد» و حتی «هانتینگتون» نیز تأکید دارند که

فساد سیاسی به طور طبیعی به ضعف دیوانسالاری و حکومت، گرایش دارد. براساس تجربیات کشورهایی که در این کتاب از آنها یاد شده، چه راههایی برای مبارزه با فساد سیاسی قابل توصیه است.

فساد، غالباً در حوزه‌ها و موقعیتهایی رواج یافته یا شدت می‌یابد که تفکیک بین حوزه‌های عمومی و خصوصی شفاف نبوده و قانون وجود نداشته یا روشن و صریح نباشد. تجربه نشان می‌دهد که برای مبارزه با فساد سیاسی (به خاطر بین رشته‌ای بودن مفهوم آن)، باید اقدامات همزمان و مختلفی از منظرها و رویکردهای گوناگون انجام داد. اما این مسئله بیش از همه توجه اقتصاددانان